

Fővárosi Ítéltábla
9.Pf.21.400/2016/4/II.

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Sztán Emese ügyvéd (**felperesi jogi képviselő címe**) által képviselt **felperes neve (felperes lakcíme, tartózkodási helye: felperes tartózkodási helye)** felperesnek – az NZP Nagy Ügyvédi Iroda **I. rendű alperesi képviselő címe**, ügyintéző: dr. Nagy László ügyvéd) által képviselt **I.rendű alperes neve**(I.rendű alperes címe) I. rendű, **dr. II.rendű alperes neve** (II.rendű alperes címe) II. rendű, **III.rendű alperes neve** (III.rendű alperes címe) III. rendű és **IV.rendű alperes neve** (IV.rendű alperes címe) IV. rendű alperesek ellen **kártérítés megfizetése** iránt indult perében a Budapest Környéki Törvényszék 2016. június 2. napján meghozott 23.P.20.473/2015/26. számú ítélete ellen az I-III. rendű alperesek 27. sorszámon, valamint a 2016. szeptember 12-én meghozott 23.P.20.473/2015/38. számú kiegészítő ítélete ellen a IV. rendű alperes 40. és a felperes 42. sorszámon előterjesztett fellebbezése folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti. Fellebbezett rendelkezéseit megváltoztatja, az I., II., és III. rendű alperesekkel szembeni keresetet is elutasítja, és mentesíti őket az elsőfokú perköltség, valamint az eljárási illeték fizetése alól. Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I., II., III. és IV. rendű alpereseknek személyenként 119.000 (száztizenkilencezer) forint elsőfokú perköltséget. A kereseti illetéket az állam viseli. Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I., II. és III. rendű alpereseknek személyenként 59.500 (ötvenkilencezer-ötszáz) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi a IV. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 10.000 (tízezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság egyetemlegesen kötelezze az alpereseket 30.741.952 forint tőke, valamint annak 2004. március 1. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes késedelmi kamata megfizetésére a polgári törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 339. §-ának (1), 4. §-ának (1) és 5. §-ának (1) bekezdése alapján, továbbá marasztalja őket perköltségben. Előadta, hogy az alperesek a szövetkezet vezető tisztségviselőiként jogaikkal visszaélve, jogellenes, bűncselekményt is megvalósító magatartásukkal neki kárt okoztak, mert az általa jegyzett szövetkezeti célrészjegyek tőkerészához és hozamához nem tudott hozzájutni. Hivatkozott a Szegedi Ítéltábla Polgári Kollégiumának 1/2005. (VI. 17.) számú kollégiumi véleményére és a Fővárosi Ítéltábla alperesek felelősségét jogerősen megállapító 1.Bf.368/2012/59. számú ítéletére. Kifejtette,

hogyan az elévülést a feljelentéssel és a polgári jogi igény bejelentésével megszakította.

Az alperesek érdemi ellenkérelmükben a kereset elutasítását és a felperes 6.104,94 EUR összegű, a német ügyvédi törvény szerinti díjazásnak megfelelő perköltségben történő marasztalását kérték. Hivatkoztak a követelés elévülésére és a jogviszony hiányára is. Előadták, hogy a felperes a szövetkezettel állt jogviszonyban, a szövetkezet pedig az alperesekkel. A jogviszonylánc áthidalása, azaz a korlátozott felelősség áttörése csak akkor lehetséges, ha azt törvény megengedi. A kollégiumi vélemény az adott esetben egyébként sem alkalmazható, mert a visszaélés nem a jogi személy meglétében nyilvánult meg.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az I-III. rendű alpereseket, hogy fizessenek meg egyetemlegesen 15 napon belül a felperesnek 29.112.510 forint tőkét és annak 2004. március 1. napjától 2004. április 30. napjáig az évi költségvetési törvényben meghatározott mértékű, 2004. május 1. napjától 2013. június 30. napjáig minden naptári félév teljes idejére a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal egyező mértékű, míg 2013. július 1. napjától a kifizetés napjáig minden naptári félév teljes idejére a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal egyező mértékű kamatát. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a bíróság az I-III. rendű alpereseket, hogy fizessenek meg 15 napon belül egyetemlegesen a felperesnek 1.300.000 forint perköltséget. Kötelezte továbbá az I-III. rendű alpereseket, hogy fizessenek meg egyetemlegesen az állam javára külön felhívásra 1.100.000 forint eljárási illetéket. Megállapította, hogy a további 400.000 forint eljárási illetéket az állam viseli. Kiegészítő ítéletben kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a IV. rendű alperesnek 300.000 forint perköltséget.

Ítéletének indokolása szerint elsődlegesen az alperesek elévülési kifogását vizsgálta. E körben a Ptk. 327. §-ának (1) és (2) bekezdése alapján arra a következtetésre jutott, hogy a felperes követelése nem évült el, mivel igényét a büntetőeljárás során polgár jogi igényként érvényesítette, amely az elévülés megszakadását eredményezte. A jogerős büntető ítélet meghozatalától, azaz 2013. április 16-tól kezdődően 5 éves határidő állt a felperes rendelkezésére, és ezt megelőzően, 2015. február 24. napján terjesztette elő keresetét.

A Ptk. 339. §-ának (1) bekezdésére utalással kifejtette, hogy a perben a felperesnek kellett bizonyítania a kárát és azt, hogy az az alperesek jogellenes magatartásával okozati összefüggésben következett be. A felperes kára abból származott, hogy 32.500.000 forint értékben célrészjegyeket jegyzett, melyek után a futamidő leteltét követően a tőkereszt, illetőleg azon felül az ígért kamatot kellett volna visszakapnia, ami nem történt meg. Ezért vagyonaiban értékcsökkenés állt be, amely tényleges kárának minősül.

A Szegedi Ítéltábla Polgári Kollégiumának 2/2008. (XII. 4.) számú véleménye alapján kifejtette, hogy a felperes ugyan a szövetkezettel állt jogviszonyban, azonban a bírói gyakorlat a felelősség áttörését kivételes esetekben elfogadja. Különösen akkor, ha a tag, vagy vezető tisztségviselő alkalmazott a jogi személy elkülönült felelősségéből származó előnyökkel szándékos magatartásával súlyosan visszaélt. Ez megvalósul akkor, ha a jogi személyt olyan célból működtetik, amely a jogrenddel ellentétes, a harmadik személyek, hitelezők kifejezett megkárosítását célozza. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint I-III. rendű alperesek mint tagok és vezető tisztségviselők, a IV. rendű alperes pedig mint tag és alkalmazott felelőssége tehát a Ptk. 339. §-ának (1) bekezdésében, 4. § és 5. §-ában foglalt elvek alapján volt vizsgálendő.

A büntető ítélet tényállására utalással kifejtette, hogy az I-III. rendű alperesek a valós vagyoni helyzet elhallgatásával a szövetkezet mint jogi személy mögé bújva azt a látszatot keltették a tagok és a befektetők számára, hogy a szövetkezet nyereségesen gazdálkodik, a pénzügyi kamatokat meghaladó hozam fizetésére képes. Az általuk irányított reklámtevékenység ezt közvetítette a kívülállók felé. Felperes pedig ezen félrevezető tájékoztatás hitelességében bízva vásárolt 2003.

február 28. napján 32.500.000 forint összegben célrészjegyet. A felróhatóság hiányát a perben nem a felperesnek, hanem az alpereseknek kellett volna bizonyítania, ebben a körben azonban bizonyítást az alperesek nem ajánlottak fel. Az I-III. rendű alperesek felelőssége a Ptk. 344. §-ának (1) bekezdése alapján egyetemleges. A bíróság a felperes követelését a részbeni megtérülésre tekintettel 29.112.510 forint erejéig találta megalapozottnak. A IV. rendű alperessel szembeni keresetet alaptalannak ítélte.

Rögzítette, hogy a felperes az I-III. rendű alperesekkel szemben 95%-ban pernyertes, IV. rendű alperessel szemben pedig teljes egészében pereszes lett, ennek alapján határozta meg az I-III. rendű alperesek által fizetendő perköltség összegét. A felperesnek összesen 1.360.186 forint ügyvédi munkadíjból álló perköltség járna, de ebből le kell vonni az I-IV. rendű alpereseknek járó ügyvédi munkadíjat. Ennek meghatározásakor figyelmen kívül hagyta az alperesi jogi képviselő által a tárgyaláson történő megjelenéssel kapcsolatosan érvényesített költséget, mivel a tárgyaláson nem jelent meg. A fennmaradó perköltségigény áfával együtt 3.958,654 EUR lett volna, amely teljes pernyertesség esetén járt volna az alpereseknek. Az I-III. rendű alperesek mindössze 5%-os pernyertességüket figyelembevéve 148,5 EUR-ra voltak jogosultak. Ez a 2016. június 2-án érvényes MNB középárfolyamon átszámítva 46.547 forintot jelentett, melyet az 1.363.186 forintból levonva, kerekítve 1.300.000 forint a fizetendő perköltség. A IV. rendű alperesnek teljes pernyertességére tekintettel 989,66 EUR, azaz átszámítva 310.317 forint, kerekítve 300.000 forint perköltség jár.

A kiegészített ítélet elleni fellebbezésében a felperes az elsőfokú ítélet megváltoztatását kérte oly módon, hogy a másodfokú bíróság utasítsa el a IV. rendű alperes perköltségigényét, másodlagosan pedig kérte a IV. rendű alperesnek járó perköltség összegének jelentős csökkentését. Kérte továbbá, hogy a bíróság kötelezze a IV. rendű alperest másodfokú perköltség megfizetésére.

Kifejtette, hogy a IV. rendű alperesnek járó perköltség összegének meghatározásakor az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ának (6) bekezdését, amely lehetőséget biztosít a munkadíj összegének indokolt esetben történő mérséklésére. Mivel azonos jogi képviselő látta el valamennyi alperes képviselőt, ezért a IV. rendű alperes képviselőjének ellátásával kapcsolatban többletköltség nem merült fel. Kifejtette, hogy az alperesi képviselő a IV. rendű alperes tekintetében mindössze három mondatot nyilatkozott, és az elkészített beadványok is megegyeznek a szövetkezet többi károsultja által indított perekben előterjesztett beadványokkal, tehát előre összeállított, egymásnak átadott periratokat használnak az alperesek képviselői, emögött érdemi ügyvédi tevékenység nincs.

A kiegészített ítélet elleni fellebbezésükben az I-III. rendű alperesek kérték az elsőfokú ítélet megváltoztatását, és a felperes keresetének elutasítását, valamint perköltségben marasztalását. Másodlagosan kérték, hogy a másodfokú bíróság helyezze hatályon kívül az elsőfokú ítéletet és utasítsa az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására. Kérték továbbá, hogy az alpereseknek járó perköltség összegét az IM rendelet szerint a pernyertes félnek járó perköltség összegének megfelelő mértékig emelje fel a másodfokú bíróság.

Az I-III. rendű alperesek fellebbezésük indokolásában elsősorban arra hivatkoztak, hogy az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg ítéletében, hogy a felperes részéről megtörtént az igényérvényesítés a büntetőeljárásban. A büntetőeljárásban ugyanis nyilvánvalóan nem vizsgálták érdemben az előterjesztett polgárjogi igényeket, így nem lehet azt megállapítani a jelen perben, hogy a felperes igényérvényesítése megfelelt volna a Pp. 121. §-ában foglaltaknak, vagyis alkalmas lett volna az elévülési idő megszakítására. Kifejtették, hogy a felperes nem is érvényesíthetett volna polgárjogi igényt a büntetőeljárásban, tekintettel arra, hogy ezt csak a bűncselekmény sértettje teheti meg.

Előadták, hogy a per fő kérdése a korlátozott felelősség áttörhetősége. A korlátozott felelősség áttörésének lehetőségét csak törvény állapíthatja meg, nem pedig bíróság. A magyar jogban szigorú szabály érvényesül arra, hogy jogi személy tisztségviselője nem felel a jogi személy tartozásaiért.

Felelősségének megállapítására csak azon kivételes esetekben van lehetőség, amikor a jogi személy vagyona nem fedezi tartozásait. Miután a jogalkotó külön rendelkezett ezen jogintézményekről, ezeken túl további felelősségáttörés nem lehetséges, ez ugyanis új, általánosan kötelező magatartási szabály lenne, mely lényegében jogalkotási hatáskör.

A jelen esetben is lehetséges volt a felperesnek a Cstv. 33/A. §-ának (1) bekezdése, illetőleg (6) bekezdése szerinti eljárások megindítására, azaz a csődeljárás folyamatban léte alatt keresettel kérhette volna az alperesek felelősségének megállapítását, azt követően pedig az alperesek marasztalását is. A felperes által hivatkozott kollégiumi véleményben írtakat vitatta. Amennyiben ezt a másodfokú bíróság nem fogadná el, az adott esetben akkor sem lenne alkalmazható a vélemény, mert az is csak olyan esetekben tartja alkalmazhatónak a felelősségáttörést, amikor a visszaélés már magában a jogi személyiség meglétében nyilvánul meg, azaz ha látszat jogi személyiség esete forog fenn. Márpedig a másodfokú büntető ítélet 27. oldalának 3. bekezdésében kifejezetten megállapította az eljáró büntető bíróság, hogy nem tételezhető fel, hogy a vádlottak szándéka eredetileg is csak a pénzgyűjtésre irányult, további gazdasági célok megvalósítása nélkül. A jelen esetben nem harmadik személyek becsapása és megkárosítása esete forog fenn, hanem az egyébként törvényes működési keretek között történt bűncselekmény, hűtlen kezelés és sikkasztás. A szövetkezet felszámolója nem volt elzárva attól, hogy igényt érvényesítsen az alperesekkel szemben, ezt a büntetőeljárásban magánfélként is megtehetette volna. A felszámoló nem élt ezzel a lehetőséggel, ez azonban az alpereseknek nem róható fel. A végeredmény kialakulásában a felperes hibája is közrejátszott, mert bevallottan csak látványtervekre adott kölcsön több tíz millió forintot.

A kiegészítő ítélet elleni fellebbezésében a IV. rendű alperes az elsőfokú bíróság által megállapított 300.000 forint perköltség helyett a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ának (2) bekezdése szerinti munkadíjnak megfelelő perköltség megállapítását kérte.

Az I-III. rendű alperesek fellebbezése megalapozott, a felperes fellebbezése részben megalapozott, a IV. rendű alperes fellebbezése alaptalan.

A felperes a keresetét az I-III. rendű alperesekkel szemben a 29.112.510 forintot meghaladóan, a IV. rendű alperessel szemben pedig teljes egészében elutasító ítéleti rendelkezések ellen nem fellebbezett, így azok a Pp. 228. §-ának (4) bekezdése alapján jogerőre emelkedtek, ezért a másodfokú bíróság felülbírálata az ítélet e rendelkezéseit nem érintette. Az ezt meghaladó rendelkezések tekintetében a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítást a szükséges terjedelemben lefolytatta, az eljárás során az ítélet I-III. rendű alperesek által indítványozott hatályon kívül helyezését indokoltá tevő lényeges eljárási szabálysértést nem vétett, a rendelkezésre álló bizonyítékokat okszerűen mérlegelte és a tényállást helyesen állapította meg, az abból levont jogi következtetésével azonban a másodfokú bíróság nem értett egyet.

Helyesen mutattak rá az alperesek fellebbezésükben arra, hogy a per központi kérdése az, van-e lehetőség az adott esetben a jogi személyek mögött álló természetes személyek korlátozott felelősségét előíró általános jellegű szabály áttörésére. E tekintetben a másodfokú bíróság az alperesek álláspontját osztotta.

Abból kell kiindulni, hogy a bűncselekménnyel okozott kár mint önálló jogcím a polgári anyagi jogban ismeretlen. Annak, hogy az egyébként polgárjogi felelősséget keletkeztető magatartásnak van-e büntetőjogi vetülete, kizárólag illetékjogi (Itv. 62. § (1) bekezdés c) pont) szempontból van jelentősége. Bűncselekménnyel okozott kárról azonban kizárólag olyan büntetőjogilag értékelt magatartások esetében beszélhetünk, melyek törvényi tényállásának elemét képezi a kár. Ebből viszont az is következik, hogy az ilyen bűncselekmények sértettje, polgári értelemben pedig

károsultja kizárólag az lehet, akinek sérelmére a bűncselekményt elkövették, azaz akinek vagyonában a kár keletkezett. A perbeli esetben az alperesek büntetőjogi felelősségét a Fővárosi Ítéltábla az 1.Bf.368/2012/59. számú jogerős ítéletével a szövetkezet sérelmére elkövetett hűtlen kezelés, sikkasztás, illetőleg az I-III. rendű alperesek esetében tőkebefektetési csalás tekintetében állapította meg. A jogerős büntetőítélet alapján tehát egyértelműen megállapítható, hogy az I-IV. rendű alperes magatartásával a szövetkezetnek okozott kárt.

A Pp. 4. §-ának (1) bekezdése kimondja, hogy a bíróságot határozatának meghozatalában más hatóság döntése vagy a fegyelmi határozat, illetve az azokban megállapított tényállás nem köti. A (2) bekezdés szerint azonban, ha jogerősen elbírált bűncselekmény vagyoni jogi következményei felől polgári perben kell határozni, a bíróság a határozatában nem állapíthatja meg, hogy az elítélt nem követte el a terhére rótt cselekményt. A rendelkezés alkalmazása kapcsán kialakult bírói gyakorlat egységes abban a tekintetben, hogy a polgári bíróság döntésének nemcsak a büntető ítélet rendelkező részében írtak, hanem annak indokolása is korlátját képezi. Vagyis nemcsak a büntető ítélet rendelkező részében a vádlott terhére rótt bűncselekmény elkövetésének hiányát nem mondhatja ki, hanem a bűncselekmény alapját képező történeti tényállás elemeit sem állapíthatja meg a büntető bíróság ítéletével ellentétes módon. Ennek az értelmezésnek az az indoka, hogy amennyiben a polgári bíróság eljárásának korlátait szűken értelmeznénk és megengednénk azt, hogy a büntetőbíróság ítéletének indokolásában kifejtettek tekintetében attól eltérjen, úgy azzal mégis annak engednénk teret, hogy a polgári bíróság – az annak alapját képező tényeken keresztül – indirekt módon a jogerős büntető ítéletben megállapított bűncselekmény elkövetését tegye kérdésessé.

A bűncselekménnyel okozott károk polgári jogi következményeinek érvényesítése iránt indított eljárásokban az esetek döntő többségében a polgári bíróság valóban nincs kötve a büntető bíróság által megállapított tényálláshoz, hiszen a bűncselekmények jelentős része esetében (például közlekedési bűncselekmények) a büntetőjogi törvényi tényállásoknak a – polgárjogi kártérítési felelősség tényállások szempontjából releváns – károkozás nem képezi tényállási elemét. Az olyan bűncselekmények esetében azonban, amikor a károkozás ténye a büntetőjogi törvényi tényállásnak is eleme, akkor a polgárjogi következmények levonása ügyében eljáró bíróságok a büntetőbíróság ítéletéhez e körben is kötve vannak. A károkozás hiányának, vagy annak a büntető bíróság ítéletében megállapítottól eltérő összegben történő megállapításával ugyanis a büntető ítéletben az elítélt terhére rótt bűncselekmény elkövetését kérdőjeleznék meg. Ezért tehát károkozással járó bűncselekmények esetén a polgári bíróságot az is köti, hogy az elítélt büntetőjogi felelősségét milyen összegű és kinek a sérelmére elkövetett kár tekintetében állapította meg a büntető bíróság.

A jelen polgári perben tehát a Fővárosi Ítéltábla az 1.Bf.368/2012/59. számú jogerős ítélete alapján abból kell kiindulni, hogy az alperesek nem a felperesnek, hanem a szövetkezetnek okoztak kárt. A felperes esetleges kára ugyanis az adott esetben nem abból származott, hogy az alperesek direkt módon neki kárt okoztak, hanem abból, hogy magatartásukkal a felperes adósát, azaz a szövetkezetet tették fizetéseképtelenné. Maga a felperes sem hivatkozott semmi olyan többlet tényállási elemre, olyan alperesi magatartásra, amely neki direkt módon, közvetlenül kárt okozott volna, sőt, kifejezetten azt kérte, hogy a bíróság a büntetőeljárás során feltárt tényeket és bizonyítékokat tegye ítélezése alapjául. Azon magatartásokra viszont, amelyekért az alperesek büntetőjogi felelősségét a szövetkezet tekintetében állapította meg büntetőbíróság, a polgári bíróság sem mondhatja azt, hogy azok valójában a felperesnek okoztak kárt, mert ez a sértett büntető bíróság ítéletében megállapított személyét vonná kétségbe. Közvetlenül a felperesnek kárt okozó magatartás hiányában pedig a törvényi tényállás egyik fogalmi eleme bizonyosan hiányzik, ezért a felperes Ptk. 339. §-ára alapított kárigénye nyilvánvalóan alaptalan.

Mivel a felperes keresete a megjelölt jogcímen alaptalan volt, ezért a bíróság az elévülés kérdését érdemben már nem vizsgálta, hanem az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján megváltoztatva, a felperes keresetét teljes egészében elutasította.

Ebből következően módosítani kellett a perköltség viseléséről szóló rendelkezéseket is. A jogerős döntés következtében a felperes teljes egészében pervesztes lett, ezért a Pp. 78. §-ának (1) bekezdés alapján ő köteles az alpereseknek elsőfokú perköltséget fizetni. Ennek összegét a bíróság a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: rendelet) 2. §-ának (2) bekezdés alapján a 30.741.952 forintos pertárgyértékből kiindulva az alperesi képviselő által kifejtett tevékenység mennyisége, a tárgyalásokon való megjelenés hiánya, illetőleg azt figyelembe véve állapította meg, hogy a szövetkezet károsultjainak nagy száma miatt az alperesek szempontjából a per típus ügynek volt tekinthető. Az I-III. rendű alpereseknek a fentiek szerint megállapított perköltségből kiindulva eltűzött az elsőfokú bíróság kiegészítő ítéletében a IV. rendű alperes javára megállapított 300.000 forint perköltség. Ennyiben tehát a felperes fellebbezése megalapozott, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét e tekintetben is megváltoztatva a IV. rendű alperesnek is az I-III. rendű alperesek számára megítélt összeggel azonos összegű elsőfokú perköltséget határozott meg.

Minderre tekintettel az alperesek perköltség és le nem rótt eljárási illeték fizetésre kötelezését a másodfokú bíróság mellőzte, és megállapította, hogy a felperes teljes személyes költségmentessége folytán az általa le nem rótt kereseti illetéket a költségmentességnek a bírósági eljárásban történő alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. §-ának (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam viseli.

Az I-III. rendű alperesek fellebbezése eredményre vezetett, ezért a felperes nekik másodfokú perköltséget is fizet, melynek összegét a rendelet 3. §-ának (5) bekezdése alapján az elsőfokú perköltség felében határozta meg az ítélet tábla. Mivel a kiegészítő ítélet tekintetében a IV. rendű alperes pervesztes lett, ezért a fellebbezésekben vitássá tett értékek összegszerűségét is figyelembe véve a IV. rendű alperes köteles perköltséget fizetni a felperesnek, melynek összegét a bíróság a rendelet 3. §-ának (2) bekezdés a) és b) pontja és (5) bekezdése alapján határozta meg.

A le nem rótt fellebbezési illetékeket a felek teljes személyes költségmentessége folytán a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. §-ának (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam viseli.

, 2017. február 14.

. Höbl Katalin s.k.
a tanács elnöke

. Örkényi László s.k.
előadó bíró

Egriné dr. Salamon Emma s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: